

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **EFIOS spol. s.r.o.**
sídlem Masarykova 671/33, Valašské Meziříčí – Krásno nad Bečvou
zastoupen JUDr. Květoslavem Hlínou, advokátem
HSP&Partners advokátní kancelář, v.o.s., sídlem Vodičkova 31, Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 39452/2018-900000-314 ze dne 29.6.2018

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel č.j. 39452/2018-900000-314 ze dne 29.6.2018 se v části a) a c) ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 17 043 Kč k rukám JUDr. Květoslava Hlíny, advokáta, sídlem Vodičkova 31, Praha 1, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 39452/2018-900000-314 ze dne 29.6.2018, kterým žalovaný změnil výrok rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj č.j. 6843-30/2013-640000-51 ze dne 11.11.2013 tak, že podle § 101 až § 103 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), doměřil podle § 264 odst. 1 a 2 písm. b) a odst. 3 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon (dále jen „celní zákon“), ve spojení s čl. 20 odst. 1, čl. 78 odst. 3, čl. 201 odst. 3, čl. 220 odst. 1 a čl. 221 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), na základě Společného celního sazebníku Evropské unie, přílohy I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, ve znění nařízení Komise (ES) č. 861/2010 ze dne 5. října 2010, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku společného celního sazebníku Evropské unie, dlužníkovi, kterým je podle čl. 201 odst. 3 celního kodexu deklarant (žalobce), clo ve výši 32 667 Kč, a to ve výši rozdílu mezi částkou cla původně vyměřenou rozhodnutím o propuštění zboží ev. č. 11CZ1374001EMZQ094 ze dne 4.7.2011 a částkou cla nově stanovenou. Celková dlužná částka činí 32 667 Kč.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce především namítá, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor zdejšího soudu vyslovený v rozsudku č.j. 62 Af 74/2014-196 ze dne 14.4.2016.
3. Dále žalobce namítá, že dodatečným doměřením cla došlo k porušení zásady legitimního očekávání (dobré víry) a ochrany právní jistoty. V této souvislosti spatřuje žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí i v odmítnutí provedení důkazu svědeckou výpovědí Ing. A. N.
4. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud část a) a c) napadeného rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvádí, že postupoval v souladu se závazným názorem jak zdejšího, tak Nejvyššího správního soudu, neboť v řízení doplnil všechny relevantní podklady související s předchozím dovozem obdobného zboží realizovaným společností DYAS.EU, a.s. I na základě těchto podkladů žalovaný dospěl k závěru, že existence dovozu zboží provedeného dovozcem DYAS.EU, a.s. nemohla založit dobrou víru žalobce ve správnost sazebního zařazení.
6. Žalovaný tedy se žalobou nesouhlasí a navrhuje ji jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrval během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. V posuzované věci je spornou otázka, zda žalobce byl při sazebním zařazení dováženého zboží - dřevoplastové podlahové krytiny - do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00 v dobré víře či nikoliv. Žalobcova dobrá víra měla být založena postupem celního úřadu, který na základě protokolu o zkoušce ze dne 25.10.2010 v navazujícím stanovisku k sazebnímu zařazení zboží ze dne 1.11.2010 aproboval dovozci DYAS.EU, a.s. zařazení (totožného) zboží – „Kompozitní materiál WPC ve formě profilů a desek“ – do položky KN 44187900, přičemž žalobce následně od společnosti DYAS.EU, a.s. obchod s předmětným zbožím „převzal“.
10. Tento argument žalobce přednesl již v rámci předchozího soudního řízení, ve kterém zdejší soud rozsudkem č.j. 62 Af 74/2014-196 ze dne 14.4.2016 rozhodnutí žalovaného zrušil. Kasační stížnost žalovaného proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem č.j. 10 Afs 97/2016-34 ze dne 8.2.2018, v němž uvedl, že „[ž]alobkyně založila svoji obranu na tvrzení o dobré víře v sazební zařazení dováženého zboží. Tuto dobrou víru měly založit celní orgány zařazením shodného zboží při dovozu společností DYAS.EU, a. s., od které žalobkyně obchodování s tímto druhem zboží převzala. Celní orgány pochybily, pokud se touto argumentací důkladně nezabývaly a neprovedly dokazování závěry z řízení se společností DYAS.EU, a. s., pro toto pochybení krajský soud správně rozhodnutí stěžovatele zrušil. V této fázi řízení je nyní na celních orgánech, aby provedly dokazování v řádném rozsahu a zjistily, zda bylo v obdobných případech, jako je případ žalobkyně, postupováno odlišně Úvahy krajského soudu o způsobu a rozsahu ochrany dobré víry žalobkyně v řízení před celními orgány jsou předčasné a pro stěžejní argumentaci krajského soudu nadbytečné“.
11. V návaznosti na uvedená soudní rozhodnutí žalovaný doplnil dokazování o protokol o zkoušce č.j. 29425/2010-900000-020 ze dne 25.10.2010, stanovisko k sazebnímu zařazení zboží č.j. 8493/2010-130100-22 ze dne 1.11.2010, závaznou informaci o sazebním zařazení

zboží č. NLRTD-2011-001212 včetně překladu do českého jazyka, závaznou informaci o sazebním zařazení zboží č. DE10375/10-1 včetně překladu do českého jazyka, závaznou informaci o sazebním zařazení zboží č. DE14081/12-1 včetně překladu do českého jazyka a závaznou informaci o sazebním zařazení zboží č. PLPL-WIT-2013-00557 včetně překladu do českého jazyka (záznam o vložení důkazních prostředků do spisu č.j. 36198/2018-900000-314 ze dne 13.6.2018). Tyto důkazy žalovaný následně hodnotil a vyvodil z nich závěr, že žalobce při sazebním zařazení dováženého zboží v dobré víře nebyl (zejména str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí). Takovým postupem žalovaný odstranil soudy vytýkanou nezákonnost zrušeného rozhodnutí, resp. jeho vydání předcházejícího správního řízení; argument žalobce, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí nerespektoval závazný právní názor zdejšího, resp. Nejvyššího správního soudu, proto neshledal zdejší soud důvodným. Pokud jde o úvahu zdejšího soudu obsaženou ve zrušovacím rozsudku ze dne 14.4.2016 týkající se dobré víry žalobce, tak ta byla Nejvyšším správním soudem označena jako předčasná. Jestliže tedy žalovaný na základě provedených důkazů dospěl k závěru, že žalobce v dobré víře nebyl, nelze to považovat za postup v rozporu se závazným právním názorem zdejšího soudu.

12. Žalobce však napadá i samotné posouzení toho, zda byl při sazebním zařazení dováženého zboží v dobré víře či nikoliv. K tomu uvádí, že od počátku roku 2011 přešel projekt obchodu se zcela totožným zbožím ze společnosti DYAS.EU, a.s. na žalobce, a to společně s vedoucím tohoto projektu Ing. A. N. Žalobce tak měl za to, že vzhledem k tomu, že dováží stejné zboží od stejného dodavatele za stejných podmínek, při plné vědomosti toho, že celní úřad již jednou provedl vlastní kontrolu správnosti sazebního zařazení tohoto zboží, včetně provedení laboratorní zkoušky, pokračoval při dalších dovozech předmětného zboží stejným způsobem – v letech 2011 až 2013 bylo takto žalobcem realizováno celkem 14 dovozů. Současně dle názoru žalobce nelze nařízení Komise (EU) č. 276/2013 ze dne 19. března 2013 o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury (dále jen „nařízení“) uplatnit na zboží, které již bylo dovezeno, tj. zpětně.
13. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že *„[p]orovnáním výsledků všech výše uvedených laboratorních rozborů dospěl odvolací orgán k závěru, že mezi materiálem použitým pro výrobu zboží, ze kterého byl v roce 2010 odebrán vzorek dovozci DYAS. EU a materiálem použitým pro výrobu předmětných výrobků neexistuje zásadní rozdíl. Jediným rozdílem je to, že v protokolech o zkoušce dvou novějších vzorků CTL výslovně uvádí ve svém odborném stanovisku, že podstatný rys výrobku dává plast. S ohledem na tento závěr a také na obsah NK 276/2013 je pak zcela zřejmé, že podle výsledků laboratorních rozborů obou uvedených vzorků mělo být předmětné zboží správně zařazeno do podpoložky KN 3918 90 00, TARIC kód 90. ... V souvislosti s výše uvedeným doplnil odvolací orgán spisový materiál o čtyři příklady závazných informací o sazebním zařazení zboží (ZISZ) s obdobným materiálovým složením vydaných v letech 2011-2013 dostupných na webových stránkách Evropské komise, včetně jejich překladu do českého jazyka. ... Z uvedeného vyplývá, že odvolatel měl nebo mohl mít v rozhodném období k dispozici kromě informací o zboží dováženém dovozcem DYAS.EU také informace o tom, jakým způsobem je předmětné zboží sazebně zařazováno jiným subjektům v rámci celé Evropské unie“.*

14. Zdejší soud předně považuje za významné připomenout, že spornou není otázka, zda dovážené zboží mělo být zařazeno do podpoložky KN 44187900 TARIC kód 00 nebo KN 39189000 TARIC kód 90, nýbrž otázka dobré víry žalobce.
15. Zdejší soud předně nemůže souhlasit se stručnými závěry žalovaného, že pokud měl žalobce (zprostředkovaně přes Ing. A. N.) vědomost o sazebním zařazení předmětného zboží celním úřadem po provedené laboratorní zkoušce, vyvracejí jeho dobrou víru v toto sazební zařazení závazné informace o sazebním zařazení zboží z Německa, Nizozemska a Polska, které žalovaný v rámci správního řízení předložil. Správní akt - tu stanovisko k sazebnímu zařazení zboží č.j. 8493/2010-130100-22 ze dne 1.11.2010 - je v právním státě jistě způsobilý u jeho adresátů založit dobrou víru v jeho obsah (v posuzované věci sazební zařazení dováženého zboží), přičemž žalovaný nevyvrací tvrzení žalobce, že určité propojení mezi původním dovozcem (DAYS.EU, a.s.) a žalobcem existuje, a to přechodem Ing. A. N. jako vedoucího „projektu“ dovozu předmětného zboží z DYAS.EU, a.s. k žalobci. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ke vztahu mezi žalobcem a společností DYAS.EU, a.s. uvedl, že *„na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že v řízení nebylo prokázáno, že by byl odvolatel s dovozcem DYAS.EU majetkově propojen, nýbrž pouze navázal na jeho předchozí obchodní činnost“*. V posuzované věci však není rozhodné, zda mezi žalobcem a DYAS.EU, a.s. existuje majetkové propojení, nýbrž skutečnost, že u žalobce působí Ing. A. N., který je bývalým zaměstnancem DYAS.EU, a.s. a na dovozu předmětného zboží se u DYAS.EU, a.s. podílel, což žalovaný nevyvrátil; určitá propojenost tak mezi DYAS, a.s. a žalobcem tedy existuje. Pokud žalovaný dovodil, že takové propojení není propojením osobním, jistě s ním lze souhlasit. Nelze však se žalovaným souhlasit, že toliko majetkové či osobní propojení může založit v daném případě dobrou víru žalobce. Zdejší soud má naopak za to, že právě situace, kterou žalobce popisuje (tj. že Ing. A. N. realizoval u DYAS.EU, a.s. dovoz zcela totožného zboží a v roce 2011 přešel k žalobci, který od této společnosti odkoupil také celé zásoby dřevoplastového materiálu a dovoz tohoto zboží následně realizoval žalobce), je dostatečnou pro dovození existence dobré víry na straně žalobce, na kterého je tak třeba nahlížet jako „quasiprocenčního nástupce“ DYAS.EU, a.s. ve vztahu ke stanovisku k sazebnímu zařazení předmětného zboží z roku 2010. Pokud žalovaný odmítl provést důkazy, které žalobce k prokázání svého tvrzení navrhoval, s tím, že se jedná o důkazy nadbytečné, pochybil.
16. Současně nelze bez dalšího přijmout požadavek, který žalovaný klade na dovozce, aby se v závazných informacích o sazebním zařazení zboží orientoval lépe, než žalovaný, resp. celní úřad, který společnosti DYAS. EU, a.s. dovážené zboží v roce 2010 určitým způsobem sazebně zařadil. Nelze ani souhlasit se „zpětnou“ aplikací nařízení, na které žalovaný podpůrně v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje – to se na posuzované dovozy zboží neuplatní, neboť se dovozy uskutečnily před nabytím účinnosti tohoto nařízení.
17. Pokud tedy celní orgány vydaly v případě dovozu uskutečněného DYAS.EU, a.s. v roce 2010 na základě rozboru odebraného vzorku stanovisko, kde akceptovaly sazební zařazení této společnosti a obchod s tímto zbožím „přešel“ společně s osobou tento obchod realizující (Ing. A. N.) na žalobce, pak je při posouzení existence možné dobré víry nutné

posoudit to, zda se skutečně jedná o zboží totožné. Žalovaný k tomu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že mezi zbožím dováženým společností DYAS.EU, a.s. a žalobcem neexistuje zásadní rozdíl, až na to, že dle stanovisek k sazebnímu zařazení z roku 2013 dává podstatný rys výrobku plast; žalovaný však nijak tento závěr nevysvětluje, ani neuvádí, jaký to má na posouzení toho, zda se jedná o totožné či obdobné zboží, vliv. Pokud tedy vyjma odlišně formulované (a blíže ani žalovaným, ani celním úřadem, který stanovisko vyhotovil, nevysvětlené) věty ve stanovisku z roku 2013 slovy žalovaného „neexistuje zásadní rozdíl“ mezi výrobky dováženými společností DYAS.EU, a.s. a žalobcem, pak zdejší soud má i tuto podmínku pro založení dobré víry žalobce v posuzované věci za splněnou.

18. Za tohoto stavu dospěl zdejší soud k závěru, že pokud se prokáže tvrzení žalobce, že Ing. A. N. realizoval u DYAS.EU, a.s. dovoz zcela totožného zboží a v roce 2011 přešel k žalobci, který od této společnosti odkoupil také celé zásoby dřevoplastového materiálu a dovoz tohoto zboží následně realizoval, bylo stanovisko k sazebnímu zařazení zboží č.j. 8493/2010-130100-22 ze dne 1.11.2010 způsobilé u žalobce založit dobrou víru v sazební zařazení téhož dováženého zboží.
19. Namítá-li žalovaný, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, nic to na právě uvedeném nemění. Podle názoru zdejšího soudu se totiž celní orgány v daném případě (resp. v případě společnosti DYAS.EU a.s.) nedopustily chyby ve smyslu citovaného ustanovení, ale došlo ke změně názoru na zařazení předmětného zboží. Celně technická laboratoř v roce 2010 totéž zboží označila jako zboží s převažujícími vlastnostmi dřeva, zatímco v nyní posuzovaném případě označila totéž zboží jako zboží s převažujícími vlastnostmi plastu. Zdejší soud se přitom ztotožňuje se žalobcem, že se tak zjevně stalo v souvislosti s přípravou prováděcího nařízení Komise (EU) č. 276/2013 (o zařazení určitého zboží do kombinované nomenklatury, které bylo přijato dne 19.3.2013). Toto nařízení totožné zboží označilo jako výrobek s převažujícími vlastnostmi plastu a zařadilo je pod kód 3918 90 00. Soud je přitom toho názoru, že v případě výrobku, který je složen ze dřeva (60%) i plastu (30%) a dalších částí, mohou být různé názory na jeho převažující vlastnosti, a nelze vyloučit, že v určitou dobu bude převládat názor na to, že výrobek má převažující vlastnosti dřeva (neboť právě to tvoří nadpoloviční většinu jeho složení), zatímco později bude relevantní autoritou uzavřeno, že právě plast (byť je ve výrobku obsažen v menšině) svými vlastnostmi převáží nad většinovým dřevem. Ostatně zřejmě i pro tuto nejednoznačnost bylo zařazení předmětného výrobku stanoveno přímo nařízením. Soud tedy uzavírá, že předchozí postup celních orgánů ve věci společnosti DYAS.EU a.s. nelze vnímat jako nezákonný.
20. Pokud pak dojde v praxi správních orgánů ke změně dříve vysloveného závěru, nemůže být takovou změnou popřena důvěra v právo. V tomto ohledu považuje zdejší soud při svých úvahách o zákonnosti postupu žalovaného za potřebné přiměřeně zohledňovat závěry, které se v minulosti týkaly testu ústavnosti změn právních názorů. Jednak je třeba respektovat nález Ústavního soudu v právní věci sp.zn. IV. ÚS 690/01 (předvídatelnost postupu je vyjádřením maximy, na základě níž se lze v demokratickém právním státě spolehnout na to, že nikdo nebude ve své důvěře v platné právo zklamán), ale též další

judikaturu – zejména nálezy Ústavního soudu v právních věcech sp.zn. IV. ÚS 215/94, II. ÚS 296/01, V. ÚS 525/02, I. ÚS 605/06 a I. ÚS 629/06. Zdejší soud tedy musí respektovat fakt, že jedním z nejvýznamnějších aspektů právního státu je znak založený na hodnotě právní jistoty a z ní vyplývajícího principu ochrany důvěry občanů v právo, podle něhož jedná-li někdo v oprávněné důvěře v právo (v konkrétní právní předpis a v jeho rámci v konkrétní právní normu), nemá být v této důvěře zklamán. Ochrana důvěry v právo a jednání, které bylo na základě takové důvěry v právo uskutečněno, předpokládá nejen důvěru v samotný text příslušné právní normy, ale též důvěru v trvalý výklad takové právní normy orgány veřejné moci. Ústavní soud, pro zdejší soud nejinspirativněji v rozhodnutích v právních věcech sp.zn. I. ÚS 605/06 a I. ÚS 629/06, zdůraznil, že součást interpretované právní normy tvoří i její samotná interpretace (nikoli tedy výlučně text interpretované právní normy), jež vyplývá z konstantní správní praxe a z případně navazujícího rozhodování správních soudů, vyvolá-li správní praxe vůbec potřebu žalob ve správním soudnictví.

21. Právě uvedené považuje zdejší soud za v podstatných rysech aplikovatelné i na daný případ. Zdejší soud tedy má za to, že jestliže v daném případě dospěly celní orgány v souvislosti s přípravou nařízení EU k závěru, že převažujícím prvkem výrobku je plast, nemohly tento svůj závěr aplikovat zpětně, jak učinily, ale mohly tak učinit toliko do budoucna. Postup celních orgánů totiž v daném případě lze považovat za dlouhodobou, jednotnou, ustálenou a určitou praxi, kterou ve vztahu ke konkrétnímu výrobku založily v roce 2010. Pokud tuto praxi hodlali (na základě nového odběru vzorku zboží a zkoušky vyvolané zjevně připravovaným nařízením EU) v roce 2013 změnit, nemohly tak učinit zpětně, neboť by tím porušily dobrou víru žalobce, který od roku 2011 realizoval dovozy totožného zboží s vědomím, že celní úřady v minulosti jím používané zařazení zboží odsouhlasily. Žalobce tedy byl v dobré víře bez ohledu na to, že si nepožádal o vydání závazné informace o sazebním zařazení zboží.
22. Právě uvedené pak koresponduje se závěrem zaujatým v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2009, č.j. 6 Ads 88/2006 – 132, a v na něm navazujícím rozsudku ze dne 24.2.2010, č.j. 6 Ads 88/2006 – 159, kde Nejvyšší správní soud zdůraznil, že princip oprávněné důvěry, ať již odvozený ze základních práv či principu právní jistoty, nebyl dotčen, jestliže správní praxe byla změněna s účinky *ex nunc* a adresát byl se změnou seznámen.
23. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
24. Nezbytnost zrušení i prvostupňového rozhodnutí nechť posoudí žalovaný, neboť zjištěné nezákonnosti může žalovaný odstranit v odvolacím řízení.

V. Náhrada nákladů řízení

25. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů

řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně advokáta za tři úkony právní služby (tj. převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání společně se třemi režijními paušály – celkem tedy 3 x 3100 Kč + 3 x 300 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), tj. 13 200 Kč. Dále vznikly žalobci náklady na cestovné a ztrátu času z pobočky žalobcova zástupce k jednání soudu a zpět (Přerov – Brno – Přerov; 170 Km) osobním automobilem s průměrnou spotřebou 5,4 l/100 km a cenou motorové nafty 31,80 Kč; celkem 1006 Kč za cestovné a 400 Kč za ztrátu času, podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a vyhlášky č. 358/2019 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad a § 14 advokátního tarifu. Zmíněné částky (krom zaplaceného soudního poplatku) byly navýšeny o DPH, neboť advokát doložil, že je plátcem DPH. Celkem se tedy jedná o 17 043 Kč, které je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12.3.2020

David Raus v.r.
předseda senátu

